

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 787/05
28.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић - Дрецун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини К број 52/04 од 18. 02. 2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 28. 11. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Јагодини К број 52/04 од 18. 02. 2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Јагодини К број 52/04 од 18. 02. 2005. године оптужени АА, оглашен је кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца.

Истом пресудом оптужени АА обавезан је да плати суду на име паушала новчани износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка и паушала, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или пак исту преиначи и оптуженог блаже казни.

Републички јавни тужилац Србије је дописом Ктж број 930/05 од 23. 05. 2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа и у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, адвоката АБ, као и у одсуству оптуженог АА, који није могао бити обавештен на адреси која се налази у списима предмета, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, па је по оци навода у жалби и мишљења Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, а на које повреде Врховни суд као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. ЗКП.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на коју се у жалби браниоца оптуженог АА, указује, а која се огледа у томе што је побијана пресуда противречна сама себи, као и садржини изведених доказа, при чему се не наводи о каквој се противуречности ради у погледу одлучних чињеница, тако да Врховни суд, овакве жалбене наводе браниоца оптуженог сматра неоснованим.

Ово стога јер Врховни суд налази, а противно наводима у жалби, да је првостепена пресуда јасна и разумљива, иста садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио кривично дело у питању и које је све радње предузео ради извршења истог, док се из разлога пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, па се предњи наводи у жалби браниоца оптуженог, којим се указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, показују као неосновани.

Побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и стим у вези указујући на повреду кривичног закона, жалбом браниоца оптуженог оспорава се правилност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу битних чињеница за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог АА. С тим у вези жалбом истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио постојање умишљаја на страни оптуженог за извршење кривичног дела у питању, будући да је исти део преузете робе уплатио оштећеном Предузећу "ББ", па би се према наводима жалбе у конкретном случају радило о облигационом односу између ових предузећа, те се истовремено указује да у првостепеном поступку није разјашњено на који начин је дошло до преузимања робе, ко је ову робу издавао оптуженом, као и које исту примао од стране предузећа оптуженог.

По оцени Врховног суда, изнетим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда да је оптужени АА у критичном временском периоду извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ РС, а на начин и под околностима ближе описаним у изреци побијане пресуде, будући да је првостепени суд правилном и свеобухватном оценом свих изведених доказа појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог потпуно и правилно утврдио чињенично стање.

Наиме, првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, о томе због чега није прихватио одбрану оптуженог да није имао намеру да оштећеном Предузећу "ББ" не плати преузету робу, с обзиром да је по том основу део дуга према истом делимично измирио, а да своју обавезу плаћања није извршио у целости јер му та роба ни од стране његових купаца није била плаћена, будући да је сам оптужени изјавио да је у време преузимања робе, када је као средство обезбеђења плаћања остављао менице потписане и оверене печатом свог предузећа, знао да на жиро рачуну Ортачког друштва "ВВ" чији је власник и директор, није било новчаних средстава. Надаље, по оцени Врховног суда правилан је закључак првостепеног суда када налази да су две уплате оптуженог на рачун оштећеног Предузећа управо извршене у циљу да оно стекне утисак да је Предузеће оптуженог платежно способно и да ће у будуће уредно плаћати сву преузету робу. У прилог закључку првостепеног суда да је оптужени користећи свој службени положај и овлашћења као директор Ортачког друштва "ВВ", имао намеру да прибави себи противправну имовинску корист указује и чињеница да је од оштећеног Предузећа преузимао робу комбијем, на који је стављао регистарске таблице које нису одговарале стварној саобраћајној регистрацији тог возила.

Врховни суд налази да су неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог којим се указује да у првостепеном поступку није разјашњено на који начин је дошло до преузимања робе, као и ко је примао робу од стране Предузећа оптуженог, будући да је у првостепеном поступку утврђено да је сам оптужени комбијем преузимао робу од оштећеног Предузећа и то директно на стоваришту у Нишу, док је чињеница ко је ову робу издавао окривљеном, ирелевантна и без значаја за одлучивање у овој кривично правој ствари.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело извршио са директним умишљајем, јер је поступајући на описани начин био свестан својих радњи као и узрочне везе између ових радњи и забрањене последице, при чему је хтео да прибави себи противправну имовинску корист, а за коју своју оцену је на странама 5 и 6. образложења пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

Према томе првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу и по истом у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

На тако правилно и потпуно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ РС. Следствено томе, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог којима се указује да би се у конкретном случају у радњама оптуженог стекла законска обележја продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 1. КЗ РС, будући да ниједан појединачан износ односно вредност преузете робе не прелази висину новчаног износа од 850.000,00 динара, што представља квалификаторну околност из става 3. члана 242. КЗ РС, јер је по оцени Врховног суда првостепени суд правилно приликом давања правне оцене дела оптуженог све његове радње и њихове последице ценио у њиховој свеукупности, а не појединачно сваку радњу и последицу за себе, па је самим тим правилно утврђена и висина противправне имовинске користи прибављене извршењем предметног кривичног дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке казни, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је жалба и у овом делу неоснована.

Наиме, приликом одмеравања казне оптуженом, првостепени суд је имао у виду све околности прописане одредбом члана 41. ОКЗ, тако да је правилно као отежавајућу околност на страни оптуженог ценио његову ранију осуђиваност и то за кривично дело против имовине, те дајући правилан значај утврђеним олакшавајућим околностима да се ради о млађем лицу старости 28 година, да је признао извршење кривичног дела и да је због извршења истог изразио искрено кајање, његове породичне прилике, као и да је незапослен и скромног имовног стања, првостепени суд је правилно поступио када је сходно одредбама члана 42. и 43. ОКЗ оптуженом ублажио казну испод законом прописаног минимума, те правилно истог због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ РС, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци. По налажењу Врховног суда казна затвора у наведеном трајању адекватна је степену кривичне одговорности оптуженог и тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела, па је жалба браниоца оптуженог и у овом делу оцењена као неоснована, а тим пре што се у истој не наводи ни једна околност коју првостепени суд није ценио приликом одмеравања казне оптуженом, а која би била од значаја за исту.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, обзиром да је првостепени суд на основу одредбе члана 193. у вези члана 196. ЗКП, обавезао оптуженог да надокнади суду трошкове вештачења, док је висина паушалног износа одмерена имајући у виду дужину трајања и сложеност кривичног поступка као и имовинске прилике оптуженог, при чему Врховни суд налази да је плаћањем означеног износа, колико је обавезан да на име кривичног поступка и паушала оптужени плати, неће бити угрожена његова егзистенција нити пак егзистенција лица која је он, евентуално, дужан да издржава.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ